

Fekete Anna

Este, mifelénk

Odvas, szomorú fogak a hegyek.
Ráhanyatlík a nap a kitalált városra.
(Otthonosabb lenne nekem a költészet,
mint kiinni a poharak mélyén meghagyott
keserűséget.) Megtelik a völgy mások bánatával,
képmutató, szürke szorongással. Meg sem kell
mozdulnom, csak kisodródok az éjszakába.

Hideg, szikrázó

Ezüst késével színes kis kockákat váj ki a hóból
a január. Narancssárga, zöld, piros, vidám kis házakat.
Ma mások halottai dideregnek a földben. És majd jönnek
a régészek, hogy bemutassák a csontokat a téren nyüzsgő
gyerekseregletnek. Emlékek, igen emlékek. Szikrázik a hó,
perceg a kidobott idő, ragyognak háztetők, ma én sem félek.

FEKETE ANNA (1988) egyetemi hallgató, aneszteziológusnak készül.